

Sygn. akt IV P 137/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszekiewicz

Ławnicy: I. K., I. Z. Protokolant: Arkadiusz Orzechowski

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **K. W.**

przeciwko **(...) Sp. z o.o. w B.**

o ustalenie, wynagrodzenie, wydanie świadectwa pracy

I. powództwo o zapłatę kwoty 2.037,50 zł przekazuje do Sądu Rejonowego w B. Wydziału Cywilnego jako rzeczowo i miejscowo właściwego,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

III. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

UZASADNIENIE

Powód K. W. w pozwie wniesionym przeciwko (...) Sp. z o.o. w B. domagał się ustalenia, na podstawie art. 189 kpc, że był zatrudniony u strony pozwanej, jako szef ochrony marketu (...) w J., na czas określony od dnia 23 maja 2011 r. do dnia 30 września 2013 r. w niepełnym wymiarze czasu pracy, tj. po 5 godzin dziennie, z miesięcznym wynagrodzeniem składającym się z dwóch części: stałej, tj. wynagrodzenia podstawowego w wysokości po 8 zł netto za każdą faktycznie przepracowaną godzinę pracy, a także zmiennej, tj. premii godzinowej w wysokości 7,50 zł netto za każdą przyznaną przez pozwaną, w ramach tej premii, godzinę. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2012 r. w kwocie 1.837,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty i za miesiąc luty 2012 r. w kwocie 200 zł za faktycznie przepracowane godziny wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że kwestionuje roszczenie powoda tak co do zasady, jak i wysokości. Powód nie wskazał żadnych dowodów na poparcie okoliczności przywołanych w pozwie. Zdaniem strony pozwanej roszczenie powoda o ustalenie stosunku pracy jest bezzasadne, albowiem strony łączyła umowa zlecenia zawarta w dniu 23 maja 2011 r., która została rozwiązana. Z analizy umowy zlecenia wynika, że powód nie wykonywał usług pod kierownictwem pozwanego. Nie można zatem mówić o istnieniu jakiegokolwiek kierowniczego podporządkowania w rozumieniu art. 22 § 1 kodeksu pracy. Stronie pozwanej służyły jedynie ograniczone kompetencje kontrolne, gdyż musiała mieć nadzór nad poprawnością wykonywania usługi. Powód świadomie i dobrowolnie zawarł ze stroną pozwaną umowę zlecenia i świadczył na jej rzecz usługi w zakresie pilnowania, ochrony i strzeżenia obiektu. Zawarcie z powodem umowy zlecenia było konsekwencją specyfiki świadczenia przedmiotowych usług. Świadczenie tych usług to nic innego, jak wykonywanie powtarzalnych czynności, których zakres powód znał, w związku z czym

zbędne było wydawanie jakichkolwiek poleceń. Strona pozwana powołała się na stanowisko Sądu Najwyższego, że przy zawieraniu umów szczególny akcent kładzie się na wolę stron co do rodzaju zawieranej umowy. Zdaniem strony pozwanej, powód miał pełną świadomość, że zawiera umowę zlecenia, a nie umowę o pracę. Nikt nie wywierał na niego nacisku na podpisanie umowy zlecenia. Powód pominął przy tym fakt, że wynagrodzenie za miesiąc styczeń i luty 2012 r. nie zostało mu wypłacone ze względu na kradzież, jakiej dopuścił się na obiekcie, gdzie świadczył usługi zlecenia.

Na rozprawie w dniu 26 października 2012 r. powód oświadczył, że domaga się również wydania świadectwa pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. W. od co najmniej 2006 r. wykonywał czynności z zakresu ochrony mienia w obiekcie (...) w J.. Początkowo K. W. zawierał umowy zlecenia na świadczenie usług z zakresu ochrony ze spółkami (...), (...) i (...).

Dowód: kopie umów k. 4-7,

zeznania powoda K. W. k. 80v-82;

W dniu 23 maja 2011 r. K. W. zawarł umowę zlecenia ze spółką (...) Sp. z o.o. w B., na podstawie której miał wykonywać czynności w zakresie pilnowania, ochrony i strzeżenia obiektu oraz znajdującego się w nim mienia. Umowa miała obowiązywać do dnia 30 września 2013 r. Na podstawie tej umowy K. W. świadczył pracę w sklepie (...) w J..

Dowód: kopia umowy k. 43-45,

zeznania powoda K. W. k. 80v-82;

Wynagrodzenie K. W. było ustalone w dwóch pulach. Za przepracowane godziny otrzymywał stawkę 8 zł netto za godzinę, przy czym początkowo obowiązywała stawka 7,50 zł. Musiał przepracować minimum 190 godzin, aby otrzymać 8 zł za godzinę. Otrzymywał również premię, która była przydzielona przez dyrektora ds. ochrony wszystkich sklepów (...). Jego zwierzchnikiem był również kierownik sklepu, któremu podlegał. On był codziennie w pracy i codziennie go kontrolował. K. W. otrzymywał polecenia, które wydawał mu jego bezpośredni przełożony, to jest dyrektor ds. bezpieczeństwa wszystkich sklepów (...), przy czym otrzymywał je za pośrednictwem dyrektorów regionalnych i kierownika sklepu.

Dowód: zeznania powoda K. W. k. 80v-82;

P. C. nadzorowała, jako kierownik nadzoru z ramienia spółki (...), czynności wykonywane przez K. W. i innych pracowników ochrony, przyjeżdżając na obiekt około raz, dwa razy w miesiącu. Nie było potrzeby codziennego nadzorowania tych czynności. K. W. miał określone czynności i miał je wykonywać po stawieniu się w miejscu wykonywania zlecenia. Pracownicy ochrony między sobą ustalali grafik pracy oraz miejsce, w którym wykonują czynności tj. magazyn, linia kas, czy na terenie sklepu. P. C. nie zatwierdzała tego grafiku, albowiem dla niej było istotne, aby stanowiska były obstawione, zaś to przez jaki czas i przez kogo te stanowiska będą obstawione już jej nie interesowało. P. C. odbierała od pracowników ochrony ilość przepracowanych godzin. Nie wymagała list obecności i ich nie sprawdzała. Pracownicy mieli swoją listę dla celów rozliczenia ilości godzin.

Dowód: zeznania świadka P. C. k. 65v-66;

K. W. z dniem 06 lutego 2012 r. rozwiązał umowę zlecenia łączącą go ze spółką (...).

Dowód: kopia pisma k. 79,

zeznania świadka P. C. k. 65v-66.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził w niniejszym postępowaniu od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w B. ustalenia istnienia stosunku pracy w okresie od dnia 23 maja 2011 r. do dnia 30 września 2013 r. oraz wynagrodzenia za pracę za miesiące styczeń i luty 2012 r., a także wydania świadectwa pracy.

W pierwszej kolejności należało zatem ustalić, czy powód miał interes prawny, aby domagać się ustalenia istnienia stosunku pracy. Roszczenie to powód oparł bowiem na treści art. 189 kpc, zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W ocenie Sądu, powód wykazał istnienie takiego interesu prawnego. Sąd orzekający w niniejszym postępowaniu w pełni popiera bowiem stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2009 r. (II P 156/09, LEX nr 577459), że „skoro sam ustawodawca wyodrębnia jako samodzielną sprawę o ustalenie stosunku pracy (art. 23(1) k.p.c., art. 461 § 1(1) k.p.c., art. 63(1) k.p.c.), to oznacza to, że są to regulacje szczególne do art. 189 k.p.c. i potwierdzają jedynie, że w takim powództwie o ustalenie zawsze zawiera się interes prawny, o który chodzi w tym przepisie. W sporze o istnienie stosunku pracy, żądanie jego ustalenia zawsze stanowi o żywotnym prawie (interesie) powoda pracownika nie tylko aktualnym lecz i przyszłym, nie tylko w sferze zatrudnienia lecz i ubezpieczenia społecznego”.

W niniejszej sprawie powód domagał się również zasądzenia wynagrodzenia za pracę oraz wydania świadectwa pracy, a zatem niewątpliwie miał on interes prawny w tym, aby domagać się ustalenia istnienia stosunku pracy w tym okresie.

Należało następnie zbadać, czy stosunek prawny łączący strony był stosunkiem pracy, czy też stosunkiem opartym na podstawie umowy cywilnoprawnej.

Zgodnie z treścią art. 22 § 1 kp, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do ustalenia, że powoda i pozwaną spółkę łączył stosunek prawny spełniający kryteria charakterystyczne dla stosunku pracy.

Strona pozwana stała w niniejszym postępowaniu na stanowisku, że w okresie wskazanym w pozwie strony łączyła umowa zlecenia. Powód zakwestionował natomiast, w toku postępowania sądowego, ważność umów zlecenia przedłożonych do akt sprawy wskazując na to, iż nie zostały one podpisane przez dwóch członków zarządu strony pozwanej (zgodnie z wpisem do KRS), a zatem ich postanowienia nie weszły w życie. Kwestionował również fakt, aby to on podpisał się na tych umowach. Stanowisko powoda należało jednak ocenić, jako niekonsekwentne. Powód kwestionując ważność umów zlecenia ze stroną pozwaną, sam przedłożył do akt sprawy kopię takiej umowy, składając pierwotnie pozew do sądu, na poparcie swoich roszczeń. Jego stanowisko nie było również jednoznaczne i konsekwentne jeśli chodzi o to, czy osobiście podpisał umowę zlecenia ze stroną pozwaną. Raz twierdził bowiem, że nie podpisał takiej umowy, a innym razem, że tego nie pamięta. Jeśli natomiast chodzi o kwestię prawidłowej reprezentacji strony pozwanej przy podpisywaniu umowy zlecenia z powodem, to należało zwrócić uwagę, że w dniu 13 grudnia 2011 r. nastąpiła zmiana wpisu w KRS co do sposobu reprezentacji tej spółki. Wprowadzona została reprezentacja łączna dwóch członków zarządu, niemniej jednak wcześniej obowiązywała reprezentacja jednoosobowa, tj. każdy członek zarządu był uprawniony do samodzielnej reprezentacji spółki. Biorąc pod uwagę, że umowa zlecenia miała zostać zawarta w dniu 23 maja 2011 r. można zakładać, że w tym czasie obowiązywała reprezentacja jednoosobowa.

W tym miejscu należy podkreślić, że do nawiązania stosunku pracy, bez względu na podstawę prawną tego stosunku, wymagane jest zgodne oświadczeni woli pracodawcy i prawnika, albowiem praca może być również świadczona na podstawie umów cywilnoprawnych (art. 11 kodeksu pracy). Tym samym o rodzaju zawartej umowy decyduje nie tylko i nie tyle jej nazwa, ile cel i zgodny zamiar stron. Tymczasem w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody, w tym w szczególności zeznania samego powoda, nie sposób ustalić, z kim z osób uprawnionych do reprezentowania strony pozwanej uzgodnił on zawarcie umowy o pracę na warunkach wskazanych w piśmie procesowym z dnia 25 września

2012 r. (k. 60 akt). Brak przy tym jednoznacznych podstaw do stwierdzenia, że strona pozwana jest następcą (...) spółki (...), nie wynika to bowiem wprost z odpisu zupełnego z KRS strony pozwanej.

Ponadto w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy należało stwierdzić, że stosunek prawny łączący strony nie spełniał zasadniczych kryteriów stosunku pracy wskazanych w art. 22 § 1 kp. W szczególności należało stwierdzić, że praca powoda nie była wykonywana pod stałym nadzorem i kierownictwem strony pozwanej. Z zeznań świadka P. C. wynika, że powód wykonywał czynności opisane w umowie zlecenia, które ona nadzorowała, jako kierownik nadzoru, przyjeżdżając na obiekt około raz, dwa razy w miesiącu. Nie było potrzeby codziennego nadzorowania tych czynności. Powód miał określone czynności i miał je wykonywać po stawieniu się w miejscu wykonywania zlecenia. Zeznała również, że pracownicy ochrony między sobą ustalali grafik pracy oraz miejsce, w którym wykonują czynności tj. magazyn, linia kas, czy na terenie sklepu. Ona nie zatwierdzała tego grafiku, albowiem dla niej było istotne, aby stanowiska były obstawione, zaś to przez jaki czas i przez kogo te stanowiska będą obstawione już jej nie interesowało. Wskazała, że odbierała od pracowników ochrony ilość przepracowanych godzin. Strona pozwana nie wymagała list obecności i ona ich nie sprawdzała. Z uwagi na charakter umowy lista obecności nie była potrzebna. Pracownicy mieli swoją listę dla celów rozliczenia ilości godzin. Należało również zwrócić uwagę na treść zeznań powoda, który stwierdził, że jego zwierzchnikiem był również kierownik sklepu, któremu podlegał. On był codziennie w pracy i codziennie go kontrolował. Powód wskazał przy tym, że otrzymywał polecenia, które wydawał mu jego bezpośredni przełożony, to jest dyrektor ds. bezpieczeństwa wszystkich sklepów (...), przy czym otrzymywał je za pośrednictwem dyrektorów regionalnych i kierownika sklepu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd oddalił powództwo w stosunku do strony pozwanej o ustalenie istnienia stosunku pracy oraz wydanie świadectwa pracy uznając, że taki stosunek prawny nie łączył stron.

Sąd nie rozstrzygał natomiast merytorycznie roszczeń finansowych powoda co do kwoty 2.037,50 zł. Uznając, że stron nie łączył stosunek pracy nie można było bowiem przesądzać w postępowaniu z zakresu prawa pracy, czy powodowi nie przysługują jakieś roszczenia z innego tytułu. Zgodnie z dyspozycją art. 200 kpc Sąd, wobec stwierdzenia swojej niewłaściwości, zobligowany był do przekazania powództwa w tym zakresie do Sądu Rejonowego w B. Wydziału Cywilnego jako rzeczowo i miejscowo właściwego. Stosownie do treści art. 30 kpc, powództwo przeciwko osobie prawnej lub innemu podmiotowi nie będącemu osobą fizyczną wytacza się według miejsca ich siedziby.

W oparciu o przepis art. 102 kpc Sąd nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.